

[Nør Christensen]

det. Men Danmark må præcisere sin place-ring, og vi må sige, at vi håber, USA får en handlekraftig og en dygtig ledelse i de næste fire år. USA er en ledende nation i det vestlige samarbejde, og vi er og forbliver forbundsfæller.

Men vi har da heldigvis også andre venner. Vi er tæt knyttede til EF-landene. Siden folketinget diskuterede udenrigspolitik og sikkerhedspolitik sidst, har vi haft et EF-valg. I CD kan vi naturligvis glæde os over vort eget resultat, og vi kan glæde os endnu mere over, at EF-modstanderne enten stagnerede eller gik direkte tilbage, men allermost glædede det os, at det lykkedes at knytte EF og NATO sammen. Mange vælgere fik en klar fornemmelse af, at EF og NATO er samme sag. EF skaber den økonomiske garanti for Danmarks frihed, NATO den militære. I fællesskab giver det garanti mod den afpresning, som vel i virkeligheden er den største trussel mod Danmark netop i disse år, for der er jo ingen, der for alvor kan tage truslen om en atomkrig i Europa alvorligt. Europa er længere fra en krig, end det har været noget sinde. Derfor er økonomiske trusler langt værre end militære.

Frygten er imidlertid blevet et vigtigt element i den sikkerhedspolitiske og udenrigspolitiske debat i dette land. Alle udsættes daglig for bombardementer med budskaber, hvis eneste opgave er at skabe frygt. Børn møder i skolen, hvor den såkaldte fredsundervisning kun har det formål at skabe frygt og dermed grobund for de såkaldte fredsbevægelses budskaber. Danmarks Radio følger trop, idet børneudsendelse efter børneudsendelse fylder børnene med trusler om krig og ulykker, og alle mulige grupper, lige fra »Cyklister for fred« til »Konstabler for fred«, søger at køre med på samme vogn. Fredsbevægelserne har skabt det image, at de er for fred, og dermed skal åbenbart alle andre være imod fred. Intet er mere forkert, alle ønsker naturligvis fred.

Centrum-demokraterne vil gerne advare. Man fører ikke udenrigspolitik på baggrund af frygt, men på baggrund af nøgterne iagttagelser og vurderinger. Tænk, hvis alle lande begyndte at føre impulsiv udenrigspolitik, hvor var vi så henne? Stabiliteten i verden bygger bl.a. på, at man kender hinandens reaktion i bestemte eller givne situationer.

Men det kan være, det er sidste gang, jeg er nødt til at nævne de såkaldte fredsbevægelser i en tale som denne. Øjensynlig er bevægelsen ved at forgå i blodige meningslagsmål, og det forstår jeg ganske udmærket. Det vil være vanskeligt for idealister at være vidne til, at man skal kritisere krydsermissiler i NATO, men ikke i Sovjet. Det er åbenbart for stor en afsløring til, at sammenholdet kan bære.

I øvrigt vil jeg også gerne gøre op med al den snak om fred. Jeg vil gerne vide, hvem i Danmark det er, der ikke ønsker fred – måske nogle få, der er indespærret på lukkede afdelinger, men bortset fra disse stakkels mennesker vil vi naturligvis, som jeg sagde før, alle freden. Vi har imidlertid forskellige metoder til at nå denne fred. Nogle tror, man kan synge og cykle sig til den; de lærte ikke af optakten til sidste krig. Andre af os tror, at balance mellem våbenmagterne afholder både det ene og det andet land fra det triste forsøg på at ødelægge verdensfreden.

På samme måde vil vi alle nedrustning. Hver eneste raket, hver eneste kampvogn, hvert eneste gevær og hver eneste patron, der kommer væk fra denne verden, vil være en gave til menneskeheden, men det er ikke helt ligegyldigt, hvordan de kommer væk. En ensidig nedrustning øger kun ufreden, det ved stormagterne, og det ved de fleste medlemmer i dette ting også. Men naturligvis skal vi alle arbejde for nedrustning og for den bedst mulige våbenkontrol, og vi skal have tillid og garanti i nedrustningen.

Derfor hilser CD absolut med glæde, at forhandlingerne i Stockholm ikke er afbrudt, og vi hilser også med glæde, at Reagan og Gromyko mødtes i New York. Vi tror, at en af de bedste veje til fred og tryghed er, at man taler sammen, at man lærer hinanden at kende, og at man vedligeholder kendskabet. Vi tror specielt på kontrollerbare nedrustningstiltag, men vi tror ikke på ensidigt erklærede atomfri zoner.

Vi har i dette land smertelige erfaringer med ikke-angrebepagter, ligesom man har det andre steder i verden. En atomvåbenfri zone er ingen garanti i en krigssituation. Vi tror ikke en døjt på, at f.eks. Sovjet vil undlade at bruge a-våben mod Danmark, hvis de i en konflikt ser deres fordel ved det, og i øvrigt er det vel næppe sandsynligt, at netop Danmark i en konflikt skal udsættes for a-an-